

Szeremley Szabolcs (1950–2014)

Megrendülten vettük tudomásul, hogy 2014. március 10-én, életének 63. évében hosszan tartó súlyos betegség után elhunyt Szeremley Szabolcs okl. erdőmérnök.

Még előttem a kép, amikor 1972-ben megjelent az Öregkoleszbeli szobánkban egy vagány báránybőr mellényben, szája szegletét örökké mosolyra görbítve az új kamarásunk, hóna alatt egy hálószákkal. Az összecsiszolódás oly gyorsan ment, hogy estére már együtt neveltük, hogy rövid miskolci geológus múltja ellenére a növénytan mellett geológiából kell különbözeti vizsgát tennie, hogy évszázad nélkül folytathassa egyetemi tanulmányait. Így történetesen, hogy Kerényi Ervin bácsi talán életében először találkozott olyan hallgatóval, aki nem az alakjáról ismerte fel az eléje tett közetmintát, hanem elkezdte sorolni az ásványi összetételét is. Persze ennek Szabi itta meg a levét, mert azonnal szorgalmi feladatul kapta a kutyaütő hallgatók által a kiismerhetetlenségig összekevert köves ládák rendbetételét és újbóli felcímkézését.

Nem csoda, hogy közvetlensége, céltudatossága és szinte állandó tettekeszsége okán, rövidesen évfolyamfelelősként vitakozott Gunda professzorral a jogtalan géprajz gyakorlati vizsga kiírásán. 1974 nyarán nyolc egyetem és főiskola hallgatói és oktatói részvételével megszervezte az első és nagysikerű Bükki TDK tábor. Kifogyhatatlan volt ötletekből és energiából. Éjszakánként sokat beszélgettünk az élet dolgairól, de legtöbbit a Bükkről, a barlangokról, melyek szeretete egész életét körbeölelte, még akkor is, amikor súlyos betegsége már nem engedte oda, a Földanya mélyébe.

Szabolcs 1950. december 22-én született Miskolcon értelmiségi családban, négy gyermek legkisebbjeként. Általános és középiskolai tanulmányait Miskolcon végezte, a Földes Ferenc Gimnáziumban érettségizett 1969-ben. Már gyermekkorában a Bükki hegység szerelmese, középiskolás korában barlangkutató lett, már akkor több jelentős felfedezés és szakcikk fűződött a nevéhez.

Egyetemi tanulmányait Miskolcon, a Bányamérnöki Karon kezdte geológusként, azonban az apai örökség – erdőmérnök édesapja – az erdők felé fordította érdeklődését. Erdőmérnöki oklevelét 1976-ban szerezte Sopronban az Erdészeti és Faipari Egyetemen.

Első felesége 1974-től Kocsis Éva faipari üzemmérnök, két leánygyermekükre (Vanda és Virág) és öt unokájukra nagyon büszke volt.

Az egyetemi diploma megszerzése után 1976-tól a Bükki Nemzeti Parknál helyezkedett el, ahol mindkét szakmát, a geológiát és az erdészetet, valamint a természetvédelmet is magas szinten művelhette.

1980-tól az Országos Környezet és Természetvédelmi Hivatal (OKHT) alkalmazottja.

1981–1983 között Mongóliában egy geológiai kutatóexpedíció térképésze volt.

Mongóliai munkája közben már jelentkezett nála a Lyme-kór, amit az orvosok akkor még nem ismertek. Félrekezelésből fiatalon, 1984-ben Parkinson-kóros lett.

Mongólia után ismét a természetvédelemlél (OKHT) folytatta szakmai tevékenységét. Jelentős szerepe volt az Aggteleki Nemzeti Park és tájvédelmi körzetek kialakításában, amelyekről könyveket is írt, szerkesztett.

1985-től az Erdészeti Tudományos Kutatóintézetben, majd a Nyugat-bükki (Egri) Erdőgazdaságnál dolgozott, ahonnan betegsége súlyosbodása miatt 1987-ben fiatalon nyugdíjba kényszerült. A karsztok és barlangok feltáró kutatásában elért kimagasló teljesítményéért a Magyar Karszt- és Barlangkutató Társulat közgyűlése 1988-ban Vass Imre-éremmel adományozott neki.

Második felesége 1991-től Bodnár Terézia középiskolai tanár, aki a súlyos betegségében végig mellette volt és élete végéig mindenben segítette.

Súlyos betegsége mellett is foglalkozott kutatással, 1990–91-ben a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem Ökológiai Tanszékének nyugdíjas tudományos munkatársa volt. Bár már beszélni is nehezen tudott, még 2009-ben egy tudományos konferencián, Szombathelyen előadást tartott a karsztfejlődéssel kapcsolatos megfigyeléseiről.

Sajnos élete utolsó évei már sok szenvedéssel jártak, a három évtized ezzel a szörnyű betegséggel nagyon megviselte.

2014. március 17-én nagyon sokan kísértük utolsó útjára a miskolci Avasi Református temetőben. Dr. Hevesi Attila, a Miskolci Egyetem nyugalmazott tanszékvezető egyetemi tanára, professzor emeritusa személyes hangú búcsúztatójában Szabolcsot tudósnak nevezte, akitől ő is sokat tanult.

A temetés végén közösen elénekeltük az erdész- és a bányászhimnuszt, majd mondtunk utolsó „Jó szerencsét!”

Tarjáni Antal

Wolf Tibor (1930–2013)

Életének 83. évében, 2013. november 9-én, elhunyt Wolf Tibor, a Nyíregyházi Erdőfelügyelőség egykori erdőrendezési felügyelője, aki közel 40 évig meghatározó szerepet töltött be a nyírségi erdészirtásadalomban. 1930. november 18-án született Bugacon, ahol édesapja Kecskemét város erdőgazdaságánál volt főerdész. 1933 és 1951 között családjával abban az erdészházban laktak, amely Szullovosky László erdész gyűjtőmunkájának eredményeképpen ma az 1848–49-es forradalom és szabadságharc emlékhelye.

Középiskolai tanulmányait a Kecskeméti Piarista Gimnáziumban kezdte. Annak államosítása után a Kecskeméti Katona József Gimnáziumban folytatta, és 1950-ben érettségizett jeles eredménnyel. Ugyanabban az évben felvételt nyert az Erdőmérnöki Főiskolára, ahol erdőművelés szakon 1954-ben szerzett diplomát.

Munkáját 1955. január 1-jén kezdte az egykori Hernádvölgyi Állami Erdőgazdaság Boldogkőváraljai Erdészeténél erdőművelési előadó munkakörben. Bár a természeti környezet nagyon elnyerte tetszését, az Er-

dészetenél uralkodó kedvezőtlen viszonyok miatt új munkahelyet keresett. Boldogkőváraljáról először a Füzérkomlói, majd a Tállyai és végül a Sárospataki erdészethez helyezték át szintén erdőművelési előadói munkakörökbe. A Tállyai Erdészetnél S. Nagy László, míg a Sárospataki Erdészetnél Koronky István volt évfolyamújtársának besoroztjaként dolgozott. 1962. október 15-től az Erdőgazdaság központjába helyezték át erdőgazdasági felügyelői munkakörbe.

1963-ban házasságot kötött és a Nyírségi Állami Erdőgazdaságnál jelentkezett munkára, főként lakás gondok megoldása érdekében. Nyíregyházán szolgálati lakásba költözhetek feleségével, és 1968. március 31-ig erdőgazdasági felügyelőként dolgozott.

Az Erdőrendezőiségek átszervezése után, 1968. április 1-jétől az Erdészeti Hivatal kikérése alapján áthelyezték a Debreceni Állami Erdőrendezőiség állományába a Nyíregyházi Erdőfelügyelőséghez erdőrendezési felügyelő munkakörbe. Nyugdíjogosultságának elérése után még három évig tovább dolgozott, majd 1993. április 1-jétől 1995. január 1-ig nyugdíjasként volt körzeti erdőfelügyelő.

1971-ben és 1972-ben az Egyetemen termőhely-feltárási és térképezési mérnöktovábbképző tanfolyamon vett részt. 1975-ben Kiváló dolgozó kitüntetésben részesült.

Két gyermek édesapja. Ágnes lánya 1964-ben született, aki szintén az erdőmérnöki pályát választotta és 1990-ben szerzett diplomát. Gábor fia 1972-ben született és a Budapesti Műszaki Egyetem Közlekedésmérnöki Szakán diplomázott.

Körzeti erdőfelügyelőként a dél-nyírségi táj volt a munkaterülete, ahol e sorok írója él és az 1980-as években megismerte az erdőfelügyelő urat. Kimondatlanul is feltétlen szakmai barátság kezdődött, amely az akkor még ünnepnek számító műszaki átvételek során alakult ki. A rendszerváltás során végbement nevesítés folyamata alatt, az induló magán-erdőgazdálkodás jogi, szakmai tervezési ismereteinek az átadásával a térség erdészeinek a nagy segítője lett. Ebben az időben az erdő ügye határozta meg a mindennapjait. Mindezek mellett az 1990-es évek közepétől kezdődő nagy erdőtelepítési hullám egyik erőtelepítési pályázatok készítő erdőmérnöke. Ezáltal sok erdőgazdálkodó tanácsadója lett. Ismert, keresett és szeretett erdőmérnök. Idős kora ellenére, a szaktanácsadási munkát nem hagyta abba. Azt mondta, hogy majd 80 éves kora után már nem fogja vállalni a tervek készítéseket, de amíg az erőnléte bírja, addig nem tudja elhagyni a nyírségi táj dombjai ölelésében élő akácócsait, égbetörő tölgyeseit, amelyek számára szépséget és templomi áhítatot keltettek.

A kollégák és az erdészeti hatóság nevében Kovács Gábor méltatta életútját és mondtott köszönetet mindazok nevében, akiket tudásának átadásával gyarapított és bölcsességével segített eligazodni az erdő, az erdőgazdálkodás végtelen tárházában.

Tibi bácsi meghatódva búcsúzunk tőled, a példaképtől, attól az erdőmérnöktől, aki csodálatosan fonta egységbe az erdészet tudomány elméletét és gyakorlatát, az erdészszakmának a lényegét, a szépségét.

Emlékét kegyelettel őrizzük!

Könyvü István